

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Cdo/108/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6417206948                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.10.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Zemková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:6417206948.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: N. C., trvale bytom C. XXX/XXX, P. nad J., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: POHOTOVOST', s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 2.883 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23Csp/68/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. značka 13Co/299/2018 zo dňa 20. novembra 2019, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Csp/68/2017-66 zo dňa 13. apríla 2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2 883,- eur s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že dňa 19.06.2013 uzavrel žalobca, v zmluve označený obchodným menom „N. C. M+S COLOR“ (t. j. ako podnikateľ- živnostník), so žalovanou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy žalovaná poskytla žalobcovi finančnú hotovosť vo výške 500,- eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť príslušný poplatok vo výške 236,- eur, t.j. žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 736,- eur v štyroch mesačných splátkach po 184,-eur, počnúc dňom 20.07.2013. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že dňa 24.01.2014 uzavrel žalobca, označený v zmluve obchodným menom „N. C. M+S COLOR“, (t. j. ako podnikateľ- živnostník) so žalovanou ďalšiu zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy žalovaná poskytla žalobcovi finančnú hotovosť vo výške 1.700,- eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť príslušný poplatok vo výške 1.480,- eur, t. j. žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 3.180,- eur v 12-tich mesačných splátkach po 265,- eur, počnúc dňom 26.02.2014. Dňa 03.08.2015 uzavrel žalobca, označený v zmluve obchodným menom „N. C. M+S COLOR“ (t. j. ako podnikateľ-živnostník) so žalovanou tretiu zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Na

základe tejto zmluvy žalovaná poskytla žalobcovi finančnú hotovosť vo výške 700,- eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť príslušný poplatok vo výške 620,- eur, t. j. žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.320,- eur v 12-tich mesačných splátkach po 110,-Eur, počnúc dňom 25.08.2015. Žalobca uhradil žalovanej celkovo sumu 5.783,- eur. Žalovaná vyzvala žalobcu na zaplatenie sumy 2.883,- eur, s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzavretých spotrebiteľských zmlúv, v lehote do 28.04.2017. Sporným v danom spore bol charakter zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a žalovanou. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právne vzťahy medzi žalobcom a žalovanou založené uzatvorenými zmluvami o úvere nie sú spotrebiteľskými vzťahmi, vzhľadom k tomu, že predmetné zmluvy žalobca uzavrel pod svojím obchodným menom, pod ktorým vykonáva podnikateľskú činnosť. V zmluvách je uvedené aj pridelené identifikačné číslo žalobcu a miesto podnikania. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie posúdil záväzkové vzťahy medzi žalobcom a žalovanou podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka ako obchodno-záväzkové vzťahy, pri ktorých žalobca nekonal ako spotrebiteľ, a teda nemožno mu priznať ochranu podľa predpisov spotrebiteľského práva. Každá z uzavretých zmlúv obsahuje osobitné prehlásenie žalobcu, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, čo s poukazom na § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vylučuje spotrebiteľský charakter uzatvorených zmlúv. Tvrdenia žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvorených zmlúv sú vzhľadom na uvedené nedôvodné. Súd prvej inštancie nevykonal výsluch pracovníčky žalobcu, ktorá mala predmetné zmluvy uzatvárať a ktorý navrhol ako dôkaz žalobca, keďže nespotebiteľský charakter predmetných zmlúv vyplýva z ich obsahu. Pokiaľ ide o tvrdený rozpor s dobrými mravmi, súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca v tomto neunesol dôkazné bremeno, keďže nepredložil úplné znenie uzatvorených zmlúv vrátane všeobecných obchodných podmienok, a teda namietaný rozpor s dobrými mravmi nemohol spoľahlivo posúdiť. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že plnením žalobcu nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej preukázaný nebol, preto žalobu zamietol.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom sp. značka 13Co/299/2018 zo dňa 20. novembra 2019, na základe odvolania žalobcu, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal na základe žalobcom predložených listinných dôkazov, (ktorý neunesol v potrebnom rozsahu dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení) riadne dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia príslušného právneho predpisu a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, preto mu v súvislosti s odôvodnením rozsudku, zistením skutkového stavu a právnym posúdením veci nemožno vytknúť žiadne pochybenia, čo znamená, že odvolaním napadnutý rozsudok je vecne správny a odvolanie žalobcu je nedôvodné. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedol, že medzi ním a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmlúv, ktoré majú všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, čo vyplýva okrem iného aj z toho, že sa jednalo o formulárové zmluvy. Konkrétne podľa dovolateľa bola medzi ním a žalovanou uzatvorená zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka a nie zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom sa jednalo o reálne zmluvy, keďže pri samotnom podpise jednotlivých zmlúv došlo k odovzdaniu peňazí. Predmetné zmluvy sú podľa dovolateľa krajne nevyvážené a postavené v jeho neprospech. Dovolateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že je bežnou praxou žalovanej pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné, aspoň zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Podľa dovolateľa je nevyhnutné skúmať účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov z objektívneho hľadiska. Dovolateľ vyhlásil, že poskytnutý úver použil výlučne na súkromné účely. Dovolateľ je v predmetných zmluvách označený dvojako, a to jednak obchodným menom, identifikačným číslom a miestom podnikania, ale taktiež bydliskom a rodným číslom, čo je typické pre fyzické osoby nepodnikateľov. Dovolateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnutý dôkaz -

výsluch mandátára žalovanej, ktorý mal v mene žalovanej predmetné zmluvy podpisovať. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ formuloval právnu otázku, ktorej vyriešenie je nevyhnutné pre rozhodnutie v danej veci a ktorá ešte dovolacím súdom nebola vyriešená:

„Je uvedenie IČO-a, resp. uvedenie vyhlásenia o účele finančných prostriedkov do vopred pripraveného formulára úverovej zmluvy postačujúce na to, aby takúto úverovú zmluvu bolo možné automaticky považovať za nespotrebitel'skú?“

5. Dovolateľ v súlade s uvedeným navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe žalobcu vyhovie, alternatívne aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) na tento procesný úkon oprávnený subjekt zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť, pretože nie je prípustné (§ 422 ods. 1 písm. a/ CSP).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taktiež taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku

procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4Cdo/64/2018). Výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie dovolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

14. V prípade uplatnenia namietaného nesprávneho právneho posúdenia, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. V preskúmvanej veci dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil otázku nasledovne:

„Je uvedenie IČO (-a), resp. uvedenie vyhlásenia o účele finančných prostriedkov do vopred pripraveného formulára úverovej zmluvy postačujúce na to, aby takúto úverovú zmluvu bolo možné automaticky považovať za nespotrebitel'skú?"

16. V prejednávanom spore je rozhodujúce posúdenie, aký charakter má záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanou, konkrétne či sa jedná o spotrebitel'ský vzťah, ku ktorému prináleží ochrana spotrebiteľa, podľa príslušných právnych predpisov, alebo na záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanou, na ktorý nemožno aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa a to na podklade skutkového stavu ustáleného súdmi nižšieho stupňa.

17. Žalobca ako dlžník uzatvoril so žalovanou ako veriteľom tri zmluvy o úvere, pričom žalobca predmetné zmluvy uzatvoril v pozícii fyzickej osoby podnikateľa, o čom svedčí uvedenie obchodného mena, pod ktorým vykonáva podnikateľskú činnosť (N. C. M + S COLOR) a identifikačného čísla (IČO: 34 608 168). Navyše, v každej zo zmlúv dovolateľ prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Dovolaťel v konaní okrem vlastného tvrdenia, ničím nepreukázal použitie predmetných finančných prostriedkov na iný účel než v zmluve označil - účel podnikania, a to na účel súkromný. Tieto skutočnosti považuje odvolací súd za jasne preukázané a zároveň predstavujú skutkový stav, ktorým je v zmysle 442 CSP odvolací súd viazaný.

18. Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), podnikateľom podľa tohto zákona je osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia.

19. Podľa § 52 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebitel'skou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebitel'om. Spotrebitel' je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebitel'skej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebitel'ských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebitel'ov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o

spotrebiteľských úveroch"), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

21. Už prvotná definícia spotrebiteľa, zavedená zákonom č. 150/2004 Z. z., definovala spotrebiteľa ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom môže byť podľa smernice 93/13/EEC o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, len osoba, ktorá nekoná ako podnikateľ. Pokiaľ ide o fyzickú osobu podnikateľa, je rovnako subsumovaná v pojme spotrebiteľ, a teda nepochybne jej prislúcha štatút spotrebiteľa, avšak len v tých prípadoch, ak v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou zakladajúcou spotrebiteľský záväzok súčasne nekoná v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Inak povedané, samotný štatút podnikateľa, resp. uvedenie identifikačného čísla (IČO) nevylučuje automaticky fyzickú osobu spod spotrebiteľskej ochrany. Spotrebiteľom bude s poukazom na § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka i s poukazom na § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch fyzická osoba, ktorá ako spotrebiteľ vystupuje pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľským správaním možno nazvať akékoľvek konanie, okrem vlastného postupu, ktorý bude napĺňať predmet obchodnej alebo podnikateľskej činnosti fyzickej osoby, ktorá má na tento účel aj postavenie podnikateľa alebo iné postavenie, ktoré napĺňa znaky činnosti obchodnej povahy. Z uvedeného vyplýva, že samotné uvedenie identifikačného čísla (IČO) v zmluve ešte nevylučuje spotrebiteľský vzťah, avšak podstatný pre toto posúdenie je charakter konania fyzickej osoby, a teda či dané konanie, ktorého sa týka uzatvorená zmluva, je predmetom podnikateľskej činnosti resp. inej obchodnej činnosti fyzickej osoby.

22. V prejednávanej veci z predložených dôkazov jednoznačne a nesporne vyplýva, že dovolateľ, teda dlžník, uzatvoril zmluvu o úvere so žalovanou, ako veriteľom, pričom v samotnej zmluve prehlásil, že finančné prostriedky poskytnuté na základe tejto zmluvy sú mu poskytnuté na výkon podnikania. Dovolateľ v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom nepreukázal, že by predmetné finančné prostriedky použil na inú ako podnikateľskú činnosť, možno teda dospieť k záveru, že neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania jeho postavenia ako spotrebiteľa v danom záväzkovom vzťahu. Dovolací súd preto považuje dovolateľom položenú otázku za akademickú, keďže dovolateľ nepreukázal použitie finančných prostriedkov na iný účel ako vyznačil v posudzovanej zmluve. Na podklade uvedeného, potom právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou nie je možné považovať za spotrebiteľský vzťah, a teda plnením úrokov nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Najvyšší súd SR posúdil daný prípad neutrálne, prihliadol aj na skutočnosť, že pokiaľ žalobca opakovane (celkom 32- krát) uzavrel typovo rovnakú zmluvu so žalovanou ako živnostník -podnikateľ, musel sa žalovanej preukázať aj živnostenským oprávnením na jednej strane a na strane druhej nepreukázal v konaní použitie finančných prostriedkov na iný účel než vyznačil v predmetných zmluvách.

23. V súvislosti s námietkou dovolateľa o tom, že so žalovanou uzavrel zmluvu o pôžičke a nie zmluvu o úvere dovolací súd uzatvára, že takéto kategorizovanie zmluvy pod konkrétny zmluvný typ je z pohľadu posúdenia spotrebiteľského či nespotebiteľského vzťahu bezpredmetné, pretože spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu, ako už bolo vyššie uvedené, musí vyplývať z podstaty, účelu a charakteru zmluvy, bez ohľadu na to, o aký zmluvný typ sa jedná.

24. Najvyšší súd SR záverom konštatuje, že námietku dovolateľa o nevykonaní ním navrhnutého dôkazu prvoinštančným súdom - návrh na vypočutie mandátára, ktorý za žalovanú stranu uzatváral zmluvy, nevzhliadol ako relevantnú, pretože v danom prípade nejde o tzv. opomenutý dôkaz, keďže okresný súd v rozsudku, v bode 17., na str. 6, zdôvodnil svoje rozhodnutie svedka nevypočuť a to zákonným spôsobom vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP.

25. So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dospel k záveru, že právne posúdenie žalobcom nastolenej právnej otázky odvolacím súdom bolo súladné s vnútroštátnym i úniovým právom. Žalobca napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky potom, čo po preskúmaní predbežnej otázky dospel k záveru, že nejde o spor s ochranou slabšej strany,

postupom podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 422 ods. 2 CSP vyvodil, že dovolanie žalobcu nie je prípustné. Žaloba bola na prvoinštančný súd podaná 11. mája 2017. Minimálna mzda v čase podania žaloby na súd bola 435 € mesačne, desaťnásobok je 4.350 €. Predmetom sporu je zaplatenie pohľadávky vo výške 2.883 € s príslušenstvom, preto dovolanie žalobcu nesplňa zákonom stanovený majetkový cenús (4.350 €) a nie je prípustné, preto ho súd odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému úspešnému v dovolacom konaní náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli (§ 262 ods. 1 CSP).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.